

РЕШЕНИЕ

№ 78

гр. гр. Добрич, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галатея П. Ханджиева Милева

Членове: Десислава Б. Николова

Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Румяна Ив. Радева
като разглежда докладваното от Жечка Н. Маргенова Томова Въззивно гражданско дело № 20213200500832 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на глава XX от ГПК по въззивна жалба вх. № 1191/21.10.2021г. от М. П. М. с ЕГН ***** с постоянен адрес гр.Б., настоящ адрес гр. Б., срещу решение №46/30.09.2021г. по гр.д.№223/2021г. на РС-Тервел, с което е осъдена да предаде на ищцата К. ИЛ. П. с ЕГН ***** с адрес гр. Б. държането върху следния отдаден под наем със сключен между страните неформален договор за наем от 2017 година недвижим имот – жилищна сграда със застроена площ от 97 кв.м., сграда с идентификатор 02508.82.63.4 – по КК на гр. Б., построена в дворно място с площ от 200 кв.м. по нот. акт, по скица с площ от 322 кв.м., представляващо имот с идентификатор 02508.82.63 по КК на гр. Б..

Въззивникът намира решението за неправилно, не отговаряло на фактическата обстановка. Невярно и недоказано било наличието на сключен устен договор за заем за послужване през м.май 2017 г. Водените от П. свидетели дори не споменали за такъв договор, говорели за ипотека. Имало такава от 1996г. От 12.07.2012г. официално живеела на ул.“****“№15. Баща и починал на ***г., към тази дата П. нямала нотариален акт за постройката с

№4, която била строена от баща и П.П. след 1996 г. П. признала това в ефира на „Съдебен спор“. Излагат се факти за взаимоотношенията между страните след смъртта на П.П., да е била съкратена от работа, но да е имала доходи към м. май 2017г., да е плащала консумативите за жилището. На 29.04.2017г. П. заключила процесния имот и осуетила достъпа и до него. Имало прокурорско постановление, където подробно бил описан казуса, водени между тях били и дела по ЗЗДН, П. не споменавала за договор между тях. В хронология описва отношенията между нея и ищцата и разпитани по делото свидетели във връзка с ползването на имота, във връзка с водено срещу нея производство по Закона за здравето. Излага и, че като наследник на баща си има права в имота. Много недоказани неща имало в решението. Договор между нея и П. от м.май 2017г. не съществувал. Решението е неправилно и иска отмяната му.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК писмен отговор по въззивната жалба е подаден от насрещната страна с доводи за неоснователност на жалбата и правилност на решението, чието потвърждаване иска. Съдът съобразил, че ответницата не е оспорила сключения договор за наем, както с подадения отговор, така и по-късно.

Въззивната жалба се явява подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, с начало 06.10.2021г., когато решението е връчено на имащия правен интерес ответник да го обжалва, отговаря на изискванията на чл.260-261 от ГПК, и е допустима.

По повод жалбата Добричкият окръжен съд разгледа съдържащите се в нея оплаквания, становището на противната страна и с оглед на тях и събраните по делото доказателства, в рамките на правомощията си по чл.269 от ГПК провери обжалваното решение и основателността на исковете, като приема за установено следното:

Атакуваното решение е постановено от надлежен орган, функциониращ в надлежен състав, в пределите на правораздавателната му власт, в писмена форма, подписано, като волята на съда е изразена по начин, който позволява да се изведе нейното съдържание. Постановено е по предявен от К. ИЛ. П. с ЕГН ***** с адрес гр. Б., общ. Б., обл. Добрич, ул. „****“ № 15, чрез адв.К.И.-ДАК, срещу М. П. М. с ЕГН ***** с посочен адрес за призоваване - гр. Б., общ. Б., обл. Добрич, ул. „****“ № 15, иск за осъждане на ответницата М. П. М. да предаде на ищцата К. ИЛ. П.

държането на предоставения и за ползване чрез заем за послужване от м.май 2017г. недвижим имот- жилищна сграда със застроена площ от 97 кв.м., с идентификатор 02508.82.63.4, построена в дворно място с площ от 200 кв.м. с идентификатор 02508.82.63 по КК на гр. Б. - имот с административен адрес гр. Б., ул. „*** „ № 15.

Правното основание на иска като такъв по чл. 249, вр. чл. 243 от ЗЗД произтича от твърденията на ищеца в исковата молба, свеждащи се до неизпълнение от страна на ответницата на задължение за връщане на имот, даден за ползване по договор за заем за послужване. Конкретно е изложено от ищцата, че е носител на вещно право на ползване върху жилищна сграда със застроена площ от 97 кв.м., с идентификатор 02508.82.63.4, построена в дворно място с площ от 200 кв.м. с идентификатор 02508.82.63 по КК на гр. Б. - имот с административен адрес гр. Б., ул. „*** „ № 15, по силата на договор за издръжка и гледане , обективиран в нот акт 14, т.VII, дело № 1180, вх.рег. №2615 от 17.11.2020г. на СлВп-Б., че **м.май 2017г.** сключила с ответницата, нейна дъщеря, неформален, устен договор за ползване чрез заем за послужване и фактически предоставила жилището на ответницата за ползване. Няколко месеца по-късно между тях започнали скандали от различно естество, многократно ищцата депозирала срещу ответницата жалби в съда, прокуратурата и полицията, а и ответницата срещу нея. В крайна сметка ответницата сменила патрона на входната врата и не я допускала в жилището. Продължавала да го ползва, не заплащала консумативните разходи за ползването/ток и вода/, за неплатената ел.енергия било заведено гр.д.№313/2020г. на РС-Б. срещу ищцата и се наложило тя да плати задълженията на ответницата.

Ответницата отрича наличието на заемно правоотношение, като твърди, че ползва жилището като собственик на 1/8ид.част. Жилищната сграда била построена в дворно място, което било прехвърлено на ищцата с нот.акт №80, т.1, дела 124/ 1992г. от Д.Т.К. и И.Г.К. срещу издръжка и гледане, по време на брака и с П.М.П., при което той станал собственик. Жилищната сграда била построена от бащата на ответницата, който бил дърводелец, била 90% от дърво. Нотариалния акт на ищцата №16, т.2, рег. №1222, дело №219/2019г. бил с невярно съдържание, защото тя не била собственик на имота. Имало между тях водени дела, били разпитвани свидетели, никой не твърдял да има договор между тях двете. През 2017г. с

ищцата участвали в предаването „съдебен спор“ и тогава тя не споменала за договор за заем. По наследство от баща си П.М.П., починал на ***г., ответницата имала права и в дворното място и в другата жилищна сграда от 56кв.м, които ползвали ищцата и Д.П.П., за което ответницата им отправила нотариална покана за плащане на обезщетение за лишаване от ползване.

Не е спорно по делото, че страните са майка/ищцата/ и дъщеря, двете наследници по закон на П.М.П., починал на ***г., по данни от удостоверение за наследници изх.№ГР-2016-447/26.07.2021г., оставил законни наследници и още двама низходящи- И.П.М. и Д.П.П..

Не е спорен и факта, че по време на брака и с П.М.П., родителите на К. ИЛ. П. са и прехвърлили срещу задължение за издръжка и гледане дворно място от 128кв.м., урегулирано в парцел Х/IX-815 в кв.89 по плана на гр.Б., с административен адрес ул.“***“№15, ведно с построената в него двуетажна еднофамилна жилищна сграда, както и, че в същото дворно място се намира процесната жилищна сграда със застроена площ от 97 кв.м., с идентификатор 02508.82.63.4, за която се твърди от ищцата, че е предоставена от нея на ответницата за ползване чрез заем за послужване от м.май 2017г.

По данни от представения нотариален акт за собственост по обстоятелствена проверка №16, П, рег.№1222, дело №219/2019г. на нотариус с рег.№109 в регистъра на НК, К. ИЛ. П. е призната за собственик по давностно владение върху жилищна сграда със застроена площ от 97 кв.м., с идентификатор 02508.82.63.4, построена в дворно място с площ от 200 кв.м. с идентификатор 02508.82.63 по КК на гр. Б. - имот с административен адрес гр. Б., ул. „*** „, № 15.

С договор от 17.11.2020 г., сключен с нот. акт № 87, том 5 , рег. № 3732, дело № 675 / 2020 г. на нотариус с рег.№109 по регистър на НК, К. ИЛ. П. е прехвърлила на Д.П.П. 5/бид.части от дворно място с площ 200 кв.м. по нот.акт, а по скица с площ от 322 кв.м., находящо се на ул.“***“№15 в гр.Б., представляващо имот с идентификатор № 02508.82.63, ведно с 5/8 идеални части от построената в него жилищна сграда на два етажа със застроена площ от 56 кв.м. с идентификатор № 02508-82.63.1 и цялата жилищна сграда със застроена площ от 97 кв.м. с идентификатор 02508.82.63.4 по КК на гр. Б., като си е запазила правото на ползване върху жилищната сграда от 97кв.м.

Спорът е облигационен и въпросът за вещните права на страните е

ирелевантен.

Гласни доказателства по спора е ангажирала ищцата чрез разпита на водените от нея свидетели Д.П.М., П.Б.Д., двете без родствена връзка със страните, и Д.Х.П. в родство по сватовство.

Според св. Д.П.М. в дворното място на ул.“****“ имало и жилищна сграда за М., която била най-голямото дете на семейството, но тя я ипотекирала и загубила, на нейно място сега имало една площадка. В имота П. построил една гарсониера, в която М. живяла след като се развела, след това напуснала, отишла да работи към БТК. След смъртта на П., К. решила да покани дъщеря си при нея, защото и тя е сама и дъщерята сама, да живеят заедно. След като М. идва, живели за много кратко време и М. изгонила майка си, която отишла при другата дъщеря. В това жилище, в което живели К. и П., сега живеела М.. От П. свидетелката била чувала, че жилището е собственост на К., наследство от осиновителите и.

Според св. П. Б. Д. в дворното място имало три къщички, една от които вече я нямало. Тя била на М., която я ипотекирала, банката я взела, в последствие била съборена. В едната от съществуващите къщи живеела сестрата на М., в другата майка и. След смъртта на бащата на М., майка и я поканила да отиде да живее при нея, но един ден М. решава „да сложи ръка“ върху имота на майка си и баща си, да го заключи с катинари и да не допуска майка си да си вземе вещите.

Св.Д.Х.П. твърди да знае, че след като починал бащата на М., майка и я поканила да живее при нея, в имота, който прехвърлила на Д.. Сега М. живеела в имота, нито К., нито Д. имали достъп до него. К. „прибрала“ М. след разводите и, била останала на улицата, това станало преди 3-4 години/разпита на свидетелката е проведен на 21.09.2021г./.

Между страните са водени дела по реда на ЗДН, като всяка от тях/съвместно със или срещу трети лица- Д.П.П., Д.Г.П. и К.Г.П./ е искала защита по повод конфликт от 24.11.2017г., като молбата на всяка срещу другата е била отхвърлена /така решение №54/24.04.2018г.по гр.д. №758/2017г. и решение №55/24.04.2018г. по гр.д.№775/2017г., двете на РС-Б./. Друго производство по реда на ЗДН е инициатирано от М. П. М. срещу майка и К. ИЛ. П., сестра и Д.П.П. и нейните дъщери- Д.Г.П. и К.Г.П., както и срещу Д.Х.П./свидетелка по настоящото дело/, за защита от насилствени

действие, осъществени на 09.03.2021г.-сваляне на вратите от дома и, отправяне на обиди, насъскване на кучета срещу и, заплашване със спрей/така определение по №42/12.04.2021г. по гр.д.№162/2021г. на РС-Б./. По жалба на К. ИЛ. П. за самоуправно поведение от страна на М. П. М.-не допускане до собственото и жилище, в което двете живели заедно след смъртта на съпруга и, е било образувано и ДП№166/2019г. по описа на РУ-МВР-Б., прекратено с постановление от 14.10.2020г. поради липса на осъществен състав по чл.323, ал.1 от НК.

Жалба в РПУ-Б. с вх.№2400001658 е била подадена и от М. П. М. срещу К. ИЛ. П., И.П.М. и Д.П.П., за това, че на 29.04.2017г. била гонена и бита от „дела на баща и“ от К. ИЛ. П., Д.П.П. и Д.П., че на 30.04.2017г. и бил осуетен достъпа до наследствената от баща и част, изкарани били дрехите и, че на 02.05.2017г. отново и бил осуетен достъпа до имота, полагащ и се като наследство от баща и. Няма данни за изхода по нея.

По молба от 08.12.2017г. от К. ИЛ. П., Д.П.П., Д.Г.П. и К.Г.П. е иницириано производство по чл.157 от ЗЗ за настаняване на М. П. М. на задължително лечение, за което е образувано ЧНД№9/2018г.на РС-Б., прекратено с протоколно определение поради липса на основание.

Съгласно чл. 243 ЗЗД с договора за заем за послужване заемотателят предоставя безвъзмездно на заемателя една определена вещь за временно ползване, а заемателят се задължава да я върне. Договорът за заем за послужване представлява безвъзмезден, реален, неформален, едностранен договор, като за него не се изисква никаква специална форма за сключването му, а е достатъчно само устно страните да достигнат до уговорката за предаване на вещта. В тежест на ищцата, която претендира на основание чл. 249 ЗЗД връщане на процесния имот, е да установи, че между страните по делото е било постигнато съгласие, което да обхваща всички съществени условия на договора за заем за послужване /чл. 243 ЗЗД/-че ищцата е заемател, че са налице условията за прекратяване на договора по чл. 249, ал. 1 ЗЗД /изтичане на уговорения срок или завършване на ползването/ или по чл.249, ал.2 от ЗЗД/ако не е уговорен срок или не е определена целта на ползването/. В случая обаче от ищцовата страна, носеща тежестта за доказване на фактите, от установяване на които същата извлича благоприятни правни изводи за себе си, не се установи наличие на заемно правоотношение.

Събраните по делото доказателства сочат на съвместно обитаване на имота предвид близката роднинска връзка между страните, майка и дъщеря, след настъпилата през 2016г. смърт на съпруга на първата и бащата на втората, с цел взаимна подкрепа, конфликт между наследниците по повод собственически претенции на М. П. М. по отношение на имота по наследяване от баща и, влошени междуличностни отношения от преди м.май 2017г., но не са достатъчни да обосноват категоричен правен извод за възникнало заемно правоотношение между страните по настоящето дело относно ползването на процесния имот. Ползването на имота от ответницата не е по договор по чл. 243 и сл. от ЗЗД/нито по договор по чл.228 от ЗЗД, както неправилно го е квалифицирал районния съд/ между нея и ищцата, респ . ищцата неоснователно претендира от ответницата връщане на имота на основание договор за заем за послужване.

По изложените съображения и с оглед неустановяване на обстоятелствата, на основание на които се претендира осъждане на ответницата да опразни и да предаде държането на процесния недвижим имот, предявеният иск по чл. 249 ГПК е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Изводът на първоинстанционния съд, че по делото е доказано възникването на заемното правоотношения между страните за ползване на процесния имот настоящата инстанция намира за необоснован. Атакуваното решение следва да бъде отменено.

С оглед изхода от спора право на разноски има ответницата, заела позицията на въззиваема страна, удостоверила единствено извършване на разходи за държавна такса са въззивното обжалване в размер на 25.00лева.

С оглед гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №46/30.09.2021г. по гр.д.№223/2021г. на РС-Тервел , като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от К. ИЛ. П. с ЕГН ***** от гр. Б., общ. Б. , обл. Добрич , ул. „****“ № 15, срещу М. П. М. с ЕГН ***** от гр. Б. ,

общ. Б. , обл. Добрич, ул. „****“ № 15, иск за осъждане на ответницата М. П. М. да предаде на ищцата К. ИЛ. П. държането на предоставения и за ползване чрез заем за послужване от м.май 2017г. недвижим имот- жилищна сграда със застроена площ от 97 кв.м., с идентификатор 02508.82.63.4, построена в дворно място с площ от 200 кв.м. с идентификатор 02508.82.63 по КК на гр. Б. - имот с административен адрес гр. Б., ул. „*** „, № 15.

ОСЪЖДА К. ИЛ. П. с ЕГН ***** от гр. Б., общ. Б. , обл. Добрич , ул. „****“ № 15 да заплати на М. П. М. с ЕГН ***** от гр. Б. , общ. Б. , обл. Добрич, ул. „****“ № 15, съдебно-деловодни разноски в размер на 25лева държавна такса за въззивно обжалване.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280,ал.1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____